

Вефсенъ, ученикъ на Берлинската висша муз. школа, писалъ оркестрова сюита „Voluspua“ за соли,

хоръ и оркестъръ, соната за цигулка и пиано, много клавирни пиеси и пѣсни.

К.

Кабалета, ит. *cabaleta*, или *cavalletta* — малка, лесно запомнима пѣсенъ, съ еднообразенъ ритъмъ; — малка ария, най-стария видъ на която е „La belle imagine“ въ „Парисъ и Елена“ отъ Глукъ.

Кабине д'оргъ, фр. *cabinet d'orgue*, — сандъкъ на органъ (сандъкъ за позитивитъ).

Кабинетфлюгелъ, нѣм. *Cabinetflügel* = кабинетно пиано — пианино.

Кабискола, ит. *cabiscola* — въ срѣдновѣковието — име на преднитъ пѣвци въ католическата църква.

Кавали, **Франческо** — собствено Пиеръ Франческо Калети Бруни — *Cavalli, Francesco* — виденъ оперенъ компонистъ, род. 14 февр. 1602, умр. 14 ян. 1676 въ Венеция, училъ въ Венеция съ издръжката на единъ тамошенъ благородникъ, Федериго К., отъ благодарностъ къмъ когото взема името му; пѣвецъ, органистъ, и отъ 1668 капелмайсторъ на „Св. Марко“ въ Венеция, К. е писалъ 42 опери, отличаващи се съ своята приятна мелодика, 6 сонати за 3—12 гласа, меси, псалми и една кантата.

Кавалиери, **Емилио**, или дель Кавалиере — *Cavalieri, Emilio* — изобретателъ на *Basso continuo* и единъ отъ първитъ, които употребяватъ речитативния стилъ, род. 1550 въ Римъ, умр. 11 мартъ 1602 с. т. ржководителъ на музикалнитъ изпълнения въ „*Oratorio del S. Crocifisso in S. Marcello*“ въ Римъ и главенъ инспекторъ на изкуствата въ Флоренция. Въ единствено запазената отъ него творба — духовната алегория „*Rappresentazione di anima e di corpo*“, („Представяне на душа и тѣло“), той провежда въ една начална форма речитативния стилъ. Тритъ драматични сцени (незапазени) „*Disperazione di Fileno*“ (1590) („Отчаянието на Филено“), „*Satiro*“ и „*Giucio della cieca*“ (1595) („Игра на слѣпата“), причисляватъ К. къмъ първосъздателитъ на операта.

Кавалке, фр. *cavalquet* — старъ инструментъ-трѣба, билъ въ употребѣ за свирене сигнали и маршове въ французската конница.

Каваль (дудукъ) — народенъ български, духовъ дървенъ инструментъ — състоящъ се отъ една дървена циглиндрова цевъ, която се разглобява на три части. Има 6—7 грифови, обли дупки, и една за палеца. На горния отворъ на цевъта ржбътъ е заостренъ, и тамъ се поставятъ устнитъ на свиреца — и то така, че да обхващатъ три четвърти отъ цѣлия отворъ, а срещу свободната частъ се духа, като въздушната струя се пречупва въ острия ржбъ, и по този начинъ се получава тона.

Каваль

На близу до долния отворъ се намиратъ три дупки, които, заедно, се наричатъ „душникъ“. Дължината на кавала е различна — обикновено отъ 70—85 см. Кжсиятъ К. се казва **кавалче** (нѣкой погрѣшно го наричатъ свирка) и дължината му е отъ 32 до 36 см. Принципътъ на надуването е сжщъ, както при кавала, само че, поради кжсината на цевъта, звучи една октава по-високо отъ К-ла. Тоновиятъ обемъ на кавала е надъ две октави, тембърътъ му е много приятенъ, и съ право народътъ го назовава „меденъ“. К. спада къмъ семейството на „*Längsflöten*“ (флейти на дължина) — за разлика отъ семейството на „напрѣчнитъ“ флейти, къмъ които принадлежи съвременната модерна флейта. Въ Украйна К. се казва „сопилка“, а въ Полша е сжществувавалъ въ миналото, и се наричалъ „фунера яворова“.